

1. מרים אסמעיל עלי מוסא,
2. סוהייר אסמעיל עלי פרא,
3. מוניר חוסיין חסן מוסא,
4. עבד חוסיין חסן מוסא, מי
5. עלי מוחמד עיסא מוסא, נ

העותרים

כולם באמצעות עו"ד שלומי זכריה ו/או מוחמד שקיר, מטעם ארגון
"יש דין" – מתנדבים למען זכויות אדם, מ
1, תל אביב-יפו, 6777812, טל': 03.5275273, פקס': 03.5275274

-- נ ג ד --

1. שר הביטחון, ח"כ משה יעלון
2. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית - אלוף רוני נומה
3. ראש המנהל האזרחי בגדה המערבית, תא"ל דוד מנחם
4. מפקד מחוז ש"י, משטרת ישראל – ניצב שלומי מיכאל
- כולם באמצעות ב"כ עו"ד מפרקליטות המדינה, משרד המשפטים, רח' סלאח א-דין, ירושלים.
5. המועצה האזורית גוש עציון, באמצעות עו"ד ע' סילבצקי ואח' מרח' קרן היסוד 27, ירושלים, טל' 02.6248877, פקס': 02.6248553
- 6-17. חיים הרמן ואח' המשביים 6-17 באמצעות עו"ד אבי סגל ו/או יעל סינמון, כולם מרח' טורא 32 א ירושלים, טל' 02.6333793, פקס': 026333795

המשיבים**תגובה מטעם העותרים**

בהתאם להחלטת בית המשפט עם תום הדיון בעתירה מיום 21.5.2017, וכן לבקשה להארכת מועד אשר אושרה בהחלטה מיום 1.6.2017, מתכבדים העותרים למסור את תגובתם לעניין הודעת המדינה באשר לחוק ההסדרה.

1. בפתח הדברים ייאמר, כי העותרים כופרים בעצם החוקיות, החוקתיות והלגיטימיות המשפטית של חוק ההסדרה, בוודאי בכל הנוגע לתחולתו בענייננו. כידוע, העניין מצוי תחת עיונו של בית המשפט הנכבד, במסגרת מספר עתירות שהוגשו בעניין (למשל: בג"ץ 2055/17 **ראש מועצת הכפר עין יברוד ואחרים נגד הכנסת ואח'**; בג"ץ 1308/17 **עיריית סילוואד ואח' הכנסת ואח'**). במסגרת עתירות אלה הכנסת, ממשלת ישראל, והיועץ המשפטי לממשלה (אשר מייצג את נציגי הרשות המבצעת בעתירה), מיוצגים כל אחד בנפרד. יוער כי חלק מהעותרים בעתירה זו הינם עותרים במסגרת העתירה בבג"ץ 2055/17, בשל היותם נפגעים פוטנציאליים מהחוק.
2. האמור להלן אינו מתיימר להכריע בשאלת חוקיותו וחוקתיותו של חוק ההסדרה במסגרת העתירה דנא. אולם לשיטת העותרים, הטענות הללו הן בבחינת למען הסר ספק בדבר אי אפשרות החלת החוק באופן כללי ואף באופן קונקרטי בענייננו, וזאת אף מבלי שנדרשת הכרעה בדבר חוקיותו וחוקתיותו של החוק.
3. הגם שעתירות אלה הוגשו לפני חודשים אחדים (ביום 5.3.2017 ו- 8.2.2017 בהתאמה), נכון לכתיבת שורות אלה המשיבים כולם טרם הגישו את עמדותיהם ביחס לעתירות אלה, ונכון לכתיבת שורות אלה, על הממשלה להגיש את עמדתה עד ליום 12.6.2017, על הכנסת להגיש את עמדתה עד ליום 17.6.2017, ואילו על היועץ המשפטי לממשלה להגיש את תגובתו עד ליום 12.7.2017.
4. לשיטת העותרים, קיימים שלושה נימוקים עצמאיים המשתלבים ומשלימים האחד את השני, מדוע לא היה כל מקום להעלות את הטענה בדבר תחולת חוק ההסדרה באשר למקרה דנן.
5. **ראשית**, הסיבה לפיצול הייצוג בין הממשלה מצד אחד ובין היועץ המשפטי לממשלה ונושאי התפקידים ברשות המבצעת, נעוצה בעובדה שהיועץ המשפטי, לגישתו, טוען שלא ניתן להגן על החוק, - **יזכי אין מקום לקדם הצעת**

חוק זו בשל אי החוקיות החמורה הגלומה בה, העולה עד כדי מניעה משפטית.¹ המדינה במסגרת הודעתה המעדכנת מיום 18.5.2017, הציגה רכיבים בעמדת היועץ המשפטי במסגרת הבקשות השונות בעתירות, אולם היא לא הציגה בפני בית המשפט הנכבד את עיקרי העמדה של היועץ המשפטי כפי שהוצגה במהלך הדיונים בחוק, ועל כן העותרים יעשו כן. עמדתו של היועץ המשפטי מצ"ב ומסומנת כנספח 1. יוער, כי הבקשות השונות הינן כחסדר ביניים עד למתן תשובה של המדינה על רשויותיה השונות לעתירה, ולא הסדר של קבע.

6. כפי שעולה מעמדה זו, היועץ המשפטי סבור כי לא ניתן היה כלל לחוקק את החוק האמור: החוק עומד בסתירה לחובה המשפטית המונחת לפתחו של מפקד הצבאי להגן על קניינה של האוכלוסייה המוגנת; הגורם בעל סמכות החקיקה בתחומי הגדה המערבית הינו המפקד הצבאי ולא הכנסת; המפקד הצבאי, בהתקינו צוים צבאיים בהתאם לתקנה 43, מוגבל לעקרונות העל של המשפט הבינלאומי ההומניטארי, האוסר בין היתר על פגיעה בקניינה של האוכלוסייה המוגנת, היכן שהדבר אינו דרוש לצרכי ביטחון מובהקים; הפקעת מקרקעין בנסיבות אלה אינה יכולה לעמוד; עוד נטען כי החוק פוגע בפגיעה אנושה בשלטון החוק.

7. משכך, ומשזו עמדתו המשפטית של היועץ המשפטי לממשלה, אשר מייצג במסגרת העתירות גם את המפקד הצבאי, לשיטת העותרים היועץ המשפטי מנוע מלטעון טענות הנוגעות ונובעות מחוק ההסדרה. מעבר לחוסר תום הלב הטמון בטענות אלה, בפועל, כפי שהיועץ המשפטי עצמו קבע, קיימת מניעות משפטית בחוק זה, וזאת בשל אי החוקיות החמורה הגלומה בו. כיצד אם כן, היועץ המשפטי לממשלה, המייצג את הרשות המבצעת ופקידיה במסגרת עתירות נגד החוק מחד גיסא טוען טענה אחת, ואילו במקרה זה, עת היועץ המשפטי לממשלה ופרקליטות המדינה המייצגים את המשיבים 2-4 (הרשות המבצעת עצמה), מבקשים לדחות את העתירה על בסיס חוק ההסדרה, אותו חוק העולה כדי "מניעות משפטית"? המדובר באנומליה מובהקת הכרוכה בחוסר תום לב, השתק ומניעות מצד היועץ המשפטי והמשיבים 2-4, לכל הפחות.

8. שנית, כפי שהיועץ המשפטי לממשלה טוען במסגרת עיקרי עמדתו ביחס לחוק, החוק אינו יכול לחול בתחומי הגדה המערבית כלל. כך מציג את הדברים היועץ המשפטי לממשלה עצמו:

"2. לפי המשפט הבינלאומי, ישנה מגבלה על מדינה מלהחיל את חוקיה ביחס למקרקעין המצויים מחוץ לשטחה בעל הסמכות לחוקק ביהודה ושומרון מפקד כוחות צה"ל באזור. לכן קידום הסדר הנוגע למקרקעין ביהודה ושומרון ולהפקעת זכויות השימוש בהם צריך להיעשות בתחיקת הביטחון, ובכפוף להוראות הדין הבינלאומי שהן המקור לסמכות של הריבון בשטח הנתון לתפיסה לוחמתית. ספק אם לחקיקה שאתם דנים בה היום תהיה נפקות ככל שהיא תוסדר רק בחקיקה הישראלית, וכפי שצינתי קודם, אנו סבורים שהמפקד הצבאי לא יוכל לחוקק הסדר דומה בתחיקת הבטחון לאור הסתירה לדין הבינ"ל."

9. די היה בכך שגם לשיטת היועץ המשפטי לממשלה אין תחולה לחוק של מי שאינו ריבון (או חליף הריבון) בשטח, כדי שלא להדרש לדבר החקיקה האמור. הואיל וגם היועץ המשפטי לממשלה טוען שאין נפקות לחקיקה של מוסד המחוקקים הישראלי בשטח (או כל פרלמנט של כל מדינה אחרת אשר אינה הריבון או חליף הריבון בשטח, לצורך העניין), לא ברור כיצד הוא מבקש על בסיס אותו חוק לבקש את דחייתה של העתירה. אמנם המדובר באחד מהטענות נגד החוק באופן מהותי, אולם לאור עמדתו של היועץ המשפטי לממשלה עצמו, אי אפשר שלא להעלותה כבר כאן.

10. שלישית, וזו ההערה הפרוזאית המתייחסת להכללתו של "נתיב האבות" במסגרת חלק מאותם "יישובים מועדפים" המופיעים בתוספת על פי סעיף 11. טענו את הדברים במסגרת הטיעון בעל פה, אולם לאור דוחק הזמן שעמד לרשות העותרים ובא כולם, והעדר יכולת להכין טיעון מלא, יבקשו העותרים להרחיב בנושא, בין היתר לאור הערות שופטי בית המשפט הנכבד.

11. סעיף 11 לחוק ההסדרה מפנה לרשימת "יישובים" לגביהם תותלה האכיפה של הצווים התלויים ועומדים. אולם בפועל, אין יישוב כזה "דרך האבות".

12. יישוב ישראלי בתחומי הגדה המערבית, מחוייב, כצעד פרלימינרי, קביעת תחום שיפוט על ידי המשיב מס' 2, חליף הריבון, הוא מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית. על-פי הצו בדבר ניהול מועצות אזוריות (יהודה והשומרון) (מס' 783), תשל"ט-1979, המונה בתוספת לו את רשימת היישובים הנמנים על המועצות האזוריות השונות, מאחז דרך האבות אינו נכלל בתחומי השיפוט של אף אחת מן המועצות האזוריות הקיימות בשטחי הגדה המערבית. סעיף 1 לצו זה מגדיר 'תחום יישובי' כ"שטח הנושא את שם היישוב המתוחם בקו במפת אותו ישוב או במפת המועצה האזורית החתומה בידי מפקד האזור". מפה כזאת אינה קיימת ביחס למאחז דרך האבות.

13. זאת ועוד, ועדת היישובים הבין-משרדית המייעצת לשר הפנים בדבר סיווג יישובים, מגדירה 'יישוב' כמקום המאוכלס בקביעות ומקיים ארבעה תנאים: (1) גרים בו בקביעות 40 תושבים או יותר; (2) בעל מינהל עצמאי; (3) נמצא בתחום שיפוט של מועצה אזורית או שהינו רשות מקומית עצמאית (עירייה או מועצה מקומית); (4) מוסדות התכנון אישרו את הקמתו. קריטריונים אלה גם משמשים את הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה.

14. עיון בצו בדבר מועצות אזוריות, המונה את רשימת היישובים הישראליים, אינו מונה את "דרך האבות" במסגרת אותם יישובים אשר מוכרים על ידי אלוף הפיקוד. (יוער, כי טענת מי מהמשיבים במהלך הדיון כי המדובר בשכונה של ההתנחלות אלעזר, אינה יכולה לעמוד, הן בשל העדר תימוכין עובדתי לכך והן מהטעם הפשוט שאלעזר אינו מופיע בתוספת לסעיף 11). העתק מהנוסח של הצו בדבר מועצות אזוריות המונה את היישובים הישראליים בגדה, כפי שנקבע על ידי בעל הסמכות היחיד, הוא המשיב מס' 2, מצ"ב ומסומן כנספח 2.1.

15. העדרו של היישוב מלוח היישובים, אינה רק טענה 'טכנית', אלא גם כזו הטומנת ממד מהותי – בהעדר קביעה של יישוב, אין בנמצא שטח שיפוט ליישוב; בהעדר שטח שיפוט ליישוב, מי יידע האם בניה פלונית מצויה בתוכו והחוק – לרבות התוספת – מתיימרת לחול ביחס אליה ואם לאו? שכן בהעדר, תחום שיפוט, על כל בניה ברחביה הגדה המערבית יהיה ניתן לטעון כי היא מצויה בתחום "נתיב האבות". זוהי טענה מופרכת ביסודה, אולם לשם מובילה המציאות המשפטית והעובדתית שהמשיבים מנסים להתלות בה, כהצדקה לדחיית העתירה..

16. במהלך הדיון שהתקיים בעתירה ביום 21.5.2017 הפנה כב' השופט מלצר את ההלכה בעניין בג"ץ 188/63 **בצול ואלאזהרי נ' שר הפנים ואח'** פ"ד י"ט (1) 337 (1965). בפסק דין זה נקבע כי טעות עובדתית של המחוקק אינה שוללת את תוקפו של חוק. בעניין פסק דין **בצול**, עלתה השאלה האם עצם העובדה כי מפות מסויימות (שלא הייתה מחלוקת באשר למסומן בהם ותיחום השיפוט של ארבעת היישובים המופיעים בהם) "לא הונחו" במשרדי הממונה על המחוז, שומטת את תחולת החוק בעניינם. בית המשפט הנכבד, מפי השופט זילברג, קבע כי בית המשפט יכול רק לפרש חוק ולא להעמיד בסימן שאלה את תוקפו של חוק ואת נכונות הדברים האמורים בו. עוד נקבע כי גם אם יש הנחה מוטעית בחוק, לא ניתן להתעלם ממנה ויש לכבדה ולקיימה חרף הטעות העובדתית.

17. אולם המקרה דכאן שונה במספר מובנים מהנסיבות המופיעות בפסק הדין בעניין **בצול**:

17.1 ראשית, השאלה שעמדה בפני בית המשפט בעניין **בצול** היא שאלה במישור הנורמטיבי – האם ראוי/מוצדק להחיל את החוק על היישוב המדובר על אף הטעות שנעשתה בחוק. השאלה שעומדת כעת בפני בית המשפט איננה מן הסוג הנורמטיבי אלא זוהי שאלה של התכנות מעשית – האם ניתן/אפשרי מבחינה מעשית להחיל את החוק על היישוב המדובר, שכן לא ידוע תחום השיפוט של "נתיב האבות", והאם הבניה נשוא העתירה נכללת בתוכה ואם לאו. טענת העותרים היא כי גם אם לפי הלכת **בצול**, אין לכפור בהנחה מוטעית של המחוקק שנקבעה בחוק, בעניין דרך האבות אין כל דרך מעשית ליישם את האמור בחוק על יישוב שאיננו יישוב, כאשר גבולות תחולת החוק אינם ידועים.

17.2 שנית, בהלכת **בצול** וברקע העובדתי להלכה נקבע כי גבולות היישובים המפורטים בעניין הלכת **בצול** מבהירים בדיוק את הגבולות שבתוכם יחולו או יוחרגו הוראות החוק. גם כאשר ליישובים בעלי ההיתר לא נקבעה רשות מקומית, ציין המחוקק באופן מפורש מהם גבולותיו של היישוב לצורך קביעת גבולות ההיתר, באמצעות סימונם על גבי מפה החתומה בידי שר הפנים. כפי שנאמר בפסה"ד: "חתומת שר הפנים על המפה

¹ יוער, כי כאשר המשיב מס' 2 סבר כי יש מקום להכיר בהתנחלויות חדשות, או בהכשרה של מאחזים קיימים כהתנחלויות חדשות (דוגמת ברוכין, סנסנה ורחלים), הדבר לווה בצו מתאים.

הנזכרת בתוספת באה לא כדי ליצור את תחומי השטח המותר, אלא כדי לזהות אותם לצרכי ההיתר, שניתן על-ידי המחוקק גופו" (פסקה 4(א), עמ' 342, הדגשות במקור). אותם היישובים המנויים בתוספת היו יישובים קיימים שתחומם הוגדר בחוק בצורה מפורשת וברורה. לגבי היישוב שהיה במחלוקת, לא הייתה מחלוקת לגבי קיומו ולגבי זיהויו. אין הדבר כך בענייננו: המאחז "דרך האבות" לא הוכר מעולם כיישוב על ידי הרשויות המוסמכות ומעולם לא נקבע לו תחום שיפוט, ללא קווי גבול. המאחז לא נוצר על-ידי הרשות המחוקקת או המבצעת, לא הוכשר על-ידה ולא הוכר כיישוב רשמי. חוק ההסדרה אף אינו טורח לסמן את גבולותיו של מאחז דרך האבות על-מנת שיוזה לצורך תחולת הוראות חוק ההסדרה. במילים אחרות, אין כל דרך לזהות את תחומי שטח היישוב 'דרך האבות' שתוכם יחול חוק ההסדרה מכיוון ש-4(א) לא הוגדר לו תחום שיפוט ו-4(ב) לא הוגדר לו גבולות – לא במפה ולא בשום דרך אחרת – לצרכים הספציפיים של חוק ההסדרה.

17.3 שלישית, יצוין, כי הלכת בצול עצמה לא הייתה חפה מביקורת. ד"ר אמנון גולדברג, במאמרו "שגגה שיצאה מלפני המחוקק" (הפרקליט כ"ב, 1965, עמ' 13), ביצע הבחנה בין הנחה עובדתית שהמחוקק קובע אותה לבין הנחה עובדתית שהמחוקק רק מתייחס אליה. כאשר המחוקק אינו קובע את ההנחה העובדתית המוטעית אלא רק מתייחס אליה, לא יכולה להיות נפקות משפטית לנורמה שנקבעה ביחס אליה מאחר שהנורמה מתייחסת למצב עובדתי שאינו קיים. לפי גולדברג, במקרה שבו המחוקק קובע הנחה עובדתית, לבית המשפט אין רשות להרהר או לערער על הנחה זו גם אם היא מוטעית, ועליו לכבד אותה. קביעה זו "ידועה בתורת המשפט כ"פיקציה", אשר תפקיד חשוב נודע לה בהתפתחות כל שיטה משפטית" (שם, עמ' 15). אולם אם ההנחה אינה נקבעת אלא רק מונחת (מלשון הנחה) אזי היא אינה מהווה נורמה משפטית ובית המשפט רשאי להרהר ולערער על נכונותה.

17.4 בחינת רציונל זה על הנושא שבענייננו מעלה כי הכללת שמו של המאחז "דרך האבות" ברשימת היישובים שבתוספת איננה בגדר קביעה נורמטיבית מוטעית לגבי קיומו של יישוב כזה, אלא קביעה נורמטיבית מוטעית ביחס ליישוב כזה (אשר הסמכות לקבוע לגבי תחומי שיפוט והבטים אחרים מצויה בידי המשיב מס' 2, מפקד כוחות צה"ל המשמש כחליף הריבון). לשון סעיף 11(א) לחוק אומרת: בס"ק (1) "... יותלו כל הליכי האכיפה והצווים המינהליים הקיימים בעניין התיישבות ביישובים המנויים בתוספת"; בס"ק (2) "... יקבעו רשויות האזור אם מתקיימים ביישובים המנויים בתוספת התנאים..."; בס"ק (3) "קבעו רשויות האזור כי מקיימים ביישובים המנויים בתוספת התנאים... יחולו עליהם הוראות חוק זה".

17.5 מאחר שעצם קיומו של היישוב דרך האבות אינו בגדר קביעה נורמטיבית, בית המשפט רשאי, ובמובן מסוים אף חייב, לבחון אם יש יסוד להנחתו של המחוקק כי קיים יישוב כזה, ובהינתן שאין לכך יסוד, עליו לשלול את נפקותה המשפטית של הנורמה הקבועה בסעיף 11 ביחס לדרך האבות. במילים אחרות, אם נכלל בתוספת יישוב שאינו קיים, ממילא אין נפקות משפטית לקביעות הנורמטיביות שבסעיף 11 לגבי אותו יישוב, שכן קביעות נורמטיביות אלו מותנות בקיומו של אותו יישוב, שהוכח כי איננו קיים.

18. הדבר נכון ביתר שאת כיום, מאז קיבוע סמכותו של בית המשפט הנכבד לערוך ביקורת שיפוטית על תוכנו של חוק, סוגיה שספק אם שופטי בית המשפט הנכבד העלו בדעתם בעת שניתנה הלכת בצול (כפי שגם התייחס לכך, בעקיפין כב' השופט חנן מלצר בבג"ץ 2902/11 העמותה לילדים בסיכון נ' משרד הבריאות (פורסם בנבו; פסק דין מיום 4.9.2015).

19. ואכן, בפסיקות משני העשורים האחרונים הלכת בצול הופעלה רק ביחס להנחות המחוקק שיש בהן משום קביעת נורמה, ולא עובדה שגויה המתייחסת למצב קיים. כך בבג"ץ 430/08 ארגון נכי צה"ל נ' שר הביטחון (פורסם באר"ש, 2010), הלכת בצול מוזכרת ביחס לצירוף המילים "יראו כאילו" המופיע בחוק תכנית החירום הכלכלית (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב והמדיניות הכלכלית לשנות הכספים 2002 ו-2003), התשס"ב-2002. כפי שצוין בפסק הדין, ביטוי זה משקף את רצונו של המחוקק ליצור מצב נורמטיבי מסוים – שאינו בהכרח נכון עובדתית – ועל כן מוצדק להחיל על המקרה את הלכת בצול. וראו עוד בבג"ץ 4487/08

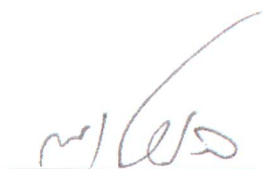
עמותת רופאים לזכויות אדם נ' מפקד כוחות צה"ל בעזה אלוף פיקוד הדרום [פורסם באר"ש, 4.9.2008];
דנ"פ 8062/12 מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ [פורסם
באר"ש, 2.4.2015].

20. משכך, לשיטת העותרים, הלכת בצול אינה יכולה לחול במקרה הזה, שכן היא אינה קובעת נורמה עובדתית אלא רק מבקשת להפנות למצב עובדתי, אשר לא קיים למעשה מבחינה חוקתית-חוקית ביחס לרשויות האזור. זאת, מעבר לחוסר האפשרות הנורמטיבי להחילה במקרה דכאן, בהעדר תחום שיפוט קיים ומוגדר, אשר ניתן להחיל ולהתייחס אליו (בניגוד למצב במקרה של פסק הדין בעניין בצול).

21. והערה אחרונה, בכל הנוגע לסעד השני המבוקש, הוא הסעד של מיצוי האפיק הפלילי נגד העבריינים המעורבים בבניה הבלתי חוקית, המקבלת משנה תוקף לאור הפרת צו הביניים: קריאה הרמונית של החוק נוגעת אך ורק לנושא האכיפה המנהלית של צווים ביחס אליו ואינה נוגעת לנושאים של אכיפה פלילית, בין אם באשר לעצם הבניה שבניגוד לדין, ובין אם בנוגע לסוגיות פליליות אחרות שעשויות לנבוע מבניה זו (רשלנות בבניה למשל או כל עבירה פלילית אחרת הנוגעת לבניה בהתיישבות זו). זאת מעבר לכך שההתליה נוגעת אך ורק להליכים קיימים, ובענייננו, אין כל הליך פלילי תלוי ועומד, בשל סירובם של המשיבים, עוד טרם כניסתו לתוקף של חוק ההסדר, להפעיל את הסמכויות אשר הם מחוייבים להפעילן על פי הדין.

22. מכל הסיבות שלעיל, עמדת העותרים היא כי יש לדחות את עמדת המשיבים המבקשת לדחות את העתירה, הן באשר להעדר התחולה של החוק בעניין הבניה נשוא העתירה והן בשל העדר התחולה של החוק בכל הנוגע לסעד המתייחס לחקירה פלילית, חקירה הנדרשת הן ביחס לעצם הבניה הבלתי חוקית והן באשר להפרת צו הביניים שהוצא על ידי בית המשפט הנכבד בחודש נובמבר 2015, ודבר הפרתו דווח במסגרת הבקשה על פי פקודת בזיון בית משפט, בקשה שעיקרה העובדתית אושרו על ידי המדינה בתגובותיה. עמדת העותרים היא כי יש להוציא צו על תנאי בעתירה, ובפרט באשר לסעד השני, אשר המשיבים נמנעו כלל מלהתייחס אליו במסגרת תשובותיהם לעתירה עד כה, מסיבה שטיבה מעולם לא הובהר, אף לא במהלך הדיון האחרון.

תאריך: 4.6.2017



מיכל זיו, עו"ד



שלומי זכריה, עו"ד

ב"כ העותרים